

mea timpului și de voracitatea animalelor selbatice.

Tatălū Riemann și Wilhelm tăiarō mai mulți arbori, îi curățirō de cōjă, îi ascuțirō la unū capētū și-i înfipserō în pământū. Loculū que alesserō pentru facerea astei căsciōre, erà pe țermulū rîului, lîngō o dumbrăviōră de cocotierī. Și fiind-quō nu se aflà pétră și varū, le fu cu neputință de a o zidī; prin urmare o făcurō de gardū, o lipirō bine cu pământū humosū, și o accoperirō cu frunđe de smochinū. Aquest accoperemēt de și erà cam slab, ânsē îi scutià pe deplinū chiar și de ploile quelle mai torrentialī.

Wilhelm și tatălū seū lucrarō singurī la aquestă căsciōră; quōcī femeile, fiind pré plăpânde, nu le puteà fi de vre-unū mare ajutorū în astă affaere. Cu tōte aquestea, nici elle nu remasserō în nelucrare, ci închisserō printr'unū gardū loculū dinpregiurulū casei, pe quare-lū destinasserō pentru grădină, spre a împedica animalele vătēmătōre de a intra aci. Dupō aqueea săparō pământul fără multă anevoință, quōcī erà quam nisiposū, illū despărțirō în rāzōre, unde semēnarō grăū de Turcia, cânepă, tutunū și alte semințe, pe quarī le cumperasse tatălū lor din Rio-Janeiro. Unū rāzor mai mare fu săditū cu cartofi, érō partea quea mai u-